

เทศน์เช้า วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรม ฟังธรรม สัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ถมหัวใจเราให้เต็ม ถมหัวใจเราให้มั่นคง อย่าไปเชื่อกิเลสมันยุมันแห่

เวลากิเลสมันยุมันแห่ กิเลสเวลามันยุมันแห่ ตัดทอนความทะยานอยากมันต้องการ
ของมันเต็มหัวใจของมัน แล้วมันพาเราไปสร้างเวรสร้างกรรมนะ พอสร้างเวรสร้างกรรมสมใจ
มันแล้ว กิเลสมันก็หายไปนะ กิเลสมันหายไป มันทิ้งหัวใจเราไว้ให้รับกรรม มันทิ้งเราไว้ให้รับเวร
รับกรรมของเรา แล้วธรรมะ ธรรมะ ธรรมะเราฝึกของเราไว้ตั้งแต่ตอนนี้ อย่าให้กิเลสมัน
หลอกหลวงเราไป ให้ไปสร้างเวรสร้างกรรม

สร้างเวรสร้างกรรม กรรมดี กรรมชั่วไง ถ้าเป็นธรรมะ ธรรมะ เห็นไหม สัจธรรม สัจธรรม
เราเสียสละของเรา จะทุกข์จนเข็ญใจขนาดไหนเราก็คนคนหนึ่ง เราก็มีชีวิตเหมือนกัน สิ่งมีชีวิต
เราต้องการปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ทั้งสิ้น ถ้าปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์
ปรารถนาความสุข ความสุขที่ไหน ความสุขที่แสวงหาทางโลก แก่งแย่งชิงดี ชิงชู้กันนั้นนะ มัน
ได้มา เห็นไหม โลกธรรม ๘ หัวข้อนะ

สิ่งที่ปรารถนาความสุข ความสุข สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีใจ อยู่โคนไม้ อยู่กระต๊อบ
ห้อมหอกก็ได้ ถ้ามันมีสติปัญญาภูมิใจในความมีชีวิตของตน มันภูมิใจๆ ภูมิใจเพราะมีสัจธรรมไง
มีสัจธรรมในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง สิ่งมีชีวิตนี้มีค่า สิ่งมีชีวิตนี้มีค่า
เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมาเพื่อสร้างคุณงามความดี เพื่อให้
หัวใจดวงนี้มีอำนาจวาสนาบารมี ให้มันรู้จักฉลาด ฉลาดในตัวเองนะ ไม่ต้องไปฉลาดกับใคร
หรอก

เวลาความฉลาด ฉลาดในตัวเอง เราทำบุญกุศลกันเพื่อให้มีศรัทธามีความเชื่อ มีความเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย แก้วสารพัดนึก นี่ก็ให้ชีวิตนี้มีที่เกาะที่ยึด อย่าให้มันเร่ร่อน อย่าให้กิเลสมันชักนำไป

เราทำของเรา เวลาเราสร้างบุญกุศล สร้างบุญกุศล เราสร้างบุญกุศล ใครจะว่าไง ใครจะว่าฉลาด นั่นมันเรื่องของเขา เวลาเรามีความสุข ความทุกข์ มันก็มีความสุขในใจของเราละ เวลาที่มีความทุกข์ๆ ความทุกข์มันบีบคั้น ความทุกข์บีบคั้น เห็นใหม่ จนเสียดสี จนไปบ้ำกันไป จนทำลายกันไป ด้วยความว่าตัวเองด้อยค่า น้อยเนื้อต่ำใจ แล้วอยากจะหนีหน้ามีตา อยากจะมีค่า อยากจะให้คนหันมามอง ทำอย่างนั้นหรือ การทำอย่างนั้นมันไม่เป็นประโยชน์กับใครทั้งสิ้นเลย

แต่ถ้ายอดคน คุณสิเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์เรา ยอดคน นั่งสมาธินั่งตลอดรุ่ง ถ้ายอดคนนะ ยอดคนเข้าทางจงกรมสิ เอาชนะใจตัวเองให้ได้ เดินมันทั้งวันทั้งคืน เดินไปสิ เวลาทำความดีนะได้ ๒ นาที เวลานั้นสุขหัวกันได้ทั้งวัน นี่ไง เวลากิเลสมันพาไป กิเลสมันพาไปไง เวลาเราทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเราเป็นวัฒนธรรมประเพณีนะ

แต่เวลาเอาจริงเอาจั่งขึ้นมา เห็นใหม่ กายนคร ท่องเที่ยวอยู่ในกายนครนี้ เขาไปเที่ยวรอบโลก เที่ยวจักรวาล เที่ยวในวิภวภูเข นั่นเที่ยวด้วยเวรด้วยกรรม แต่ถ้ามีสติมีปัญญาทำความสงบของใจเข้ามาได้ ใจสงบแล้ว เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านสอนไว้ “ตั้งแต่ข้อนิ้ว ข้อมือ ข้อแขน ข้อศอก ข้อไหล่ เทียวในกายนคร เทียวในกายนคร คนที่จะมาเที่ยวกายนครได้เขาต้องมีอำนาจวาสนาใจ การที่จะเอาชนะตนเองได้ไง”

เวลาเราพลังเราเปลอ เรามีวิชา เราไม่รู้ตัวเรา เราถึงได้มาเกิดไง พอเราพลังเราเปลอขึ้นมา กิเลสมันก็ยุมันก็แห่ มันก็พุ่งออกมาไง เวลาสติสัมปชัญญะ เราเท่าทันมันนะ เวลากิเลสมันจะชักมันจะจูง นั่นแน่! กิเลสมันก็อายม้วนตัวนไปเลย เวลาสติปัญญาอย่างนั้นไง

แต่เวลาเราจะมาฝึกหัด เวลาฝึกหัดเอาชนะตนเอง เอาชนะตนเองไง การชนะตนเองนี้ยิ่งใหญ่ที่สุด การชนะใครคุณด้วยหมิ่น ด้วยแสน คุณด้วยล้าน สร้างเวรสร้างกรรมทั้งสิ้น การชนะตนเองคือการชนะกิเลสของเรา ถ้าชนะกิเลสทำความสงบของใจเข้ามา ทำ

ความสงบของใจเข้ามา เวลาใจสงบเข้ามาแล้วเที่ยวกายนคร เที่ยวกายนคร เขาไปเที่ยวกันรอบโลกจักรวาล เขาไปเที่ยวในวิภวภู แต่เราเที่ยวในร่างกายของเรา

ร่างกายของเรา เห็นใหม่ เวลาออกมาจากผิวหนังออกไปสวยงามทั้งสิ้น มีแต่ของสวยของดีของงามทั้งสิ้น เวลาเข้าไปกายนคร อ้อ! กระจกเป็นอย่างนี้หรือ อ้อ! เส้นเลือดเป็นอย่างนั้นหรือ อ้อ! เนื้อเป็นอย่างนั้น เลือดเป็นอย่างนั้น มันพิจารณาของมัน เที่ยวในกายนคร การไปเที่ยวในกายนครได้ มันต้องคนที่มีอำนาจวาสนาบารมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ มันถึงไปเที่ยวกายนครของเราได้ พอเที่ยวกายนครมันจะไปเห็นสักจะความจริงใจ ไปเห็นสักจะความจริง คนเรามันดี มันดีที่ไหนไง มันดีที่การกระทำคุณงามความดีของเราไง

คนเราเวลาตายไปแล้ว สัตว์นะเนื้อมันยังเอาไปขายได้ เป็นเนื้อที่เป็นอาหารได้ กลิ่นของมนุษย์เหม็นคาว เหม็น มนุษย์ไม่มีใครต้องการ เวลามีคนตายแล้วศพไม่เอาไว้บ้าน เที่ยวในกายนคร ไหนว่ามีคุณค่าไฉน ไหนว่ายิ่งใหญ่หนักไฉน ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ที่ไหนไฉน เวลามันเข้ามารื้อค้นในกายนครของเรา นี่ไงถ้าความยิ่งใหญ่ว่า ความยิ่งใหญ่ว่าต้องมีอำนาจวาสนา มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ มันถึงชนะตนเองได้ คนที่มีอำนาจวาสนานะเขาเที่ยวในจิตนคร

ไฉนนี่มันเป็นนิยามธรรมะไฉน มันเป็นนิยาม เป็นการเล่าเรื่อง เล่าเรื่องให้เราจินตนาการ ให้เราใคร่ครวญไฉน รู้รู้รู้ แหม! อ่านหมดแล้ว เข้าใจหมดเลย เข้าใจอะไร เกาทั้งนั้นนะ

สิ่งที่ว่าเป็นเงา เป็นเงา เขาให้ศึกษา ให้ทำความรู้ ความรู้ ความเข้าใจ ถ้าศึกษาความรู้ ความเข้าใจแล้ว มันจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้มันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา สติก็เป็นสติจริงๆ สมาธิก็เป็นสมาธิจริงๆ ถ้ามันมีบุญมีบาปในหัวใจนะ คนเราที่เป็นมนุษย์มันรู้จักผิด ชอบ ชั่ว ดี อะไรควร อะไรไม่ควร ใครทำอะไรที่กระทบกระเทือนใจเรา เราก็ไม่พอใจทั้งสิ้น แล้วเราไปทำสิ่งที่กระทบกระเทือนใจคนอื่น เขาจะพอใจไหม มันเป็นไปไม่ได้หรอก

ใครจะดี ใครจะชั่วมันเรื่องของเขา แต่ใครจะดี ใครจะชั่วเรื่องของเขา มันเป็นเรื่องของสังคมไง เวลาสังคม เห็นใหม่ ถ้าสังคมสงบสุข เห็นใหม่ ระบบเศรษฐกิจดี การเมืองนิ่งจะดี เศรษฐกิจจะดี ถ้าการเมืองวุ่นวาย มีแบ่งแยก มีความแตกแยก ไม่มีใครไว้เนื้อเชื่อใจใครได้ทั้งสิ้น แล้วเศรษฐกิจมันจะทำอย่างไรละ มันจะอยู่กับอย่างไรละ มันอยู่กับไม่ได้หรอก

ความอยู่ได้ อยู่ได้ เห็นไหม เราถึงต้องมีหัวใจเป็นผู้ที่เสียสละ ถ้าการเสียสละแล้ว คนที่เสียสละมีอำนาจวาสนาบารมีของเรา การว่าเสียสละ ไม่ต้องเสียสละ แหม! เป็นข้าวของเงินทอง เสียสละมารยาทเรานี่แหละ เราเป็นคนดี เรามีน้ำใจต่อกัน คนนั้นเขาเป็นคนดีใจ มีน้ำใจต่อกัน ถ้าเราล้อมรั้วด้วยคน ด้วยมนุษย์ เห็นไหม รอบข้างเรา ถ้ามีสิ่งใดเขาคอยตัก คอยเตือน คอยบอกเราทั้งสิ้น นี่พูดถึงว่าถ้าเป็นคนดี

แต่ถ้าเป็นทางโลก ทางโลกใจ เราเกิดมา เห็นไหม เรามีร่างกาย เรามีชีวิตของเรา ชีวิตต้องมีอาหารมีปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้าปัจจัยเครื่องอาศัยเราก็ทำหน้าที่การงานของเรา ทำหน้าที่การงานของเรา เกิดเป็นมนุษย์ไป มนุษย์มีสมอง สมองเท่าเหมือนกัน มีสมองเหมือนกัน มีการทำมาหากินเหมือนกัน ถ้าทำได้นะถ้ามีอำนาจวาสนาทำสิ่งใดแล้วมันประสบความสำเร็จ มันมีความคิด อำนาจวาสนานะ มันมีขันติ ขันติธรรม มีความอดทน

คนที่ฉลาดคนที่มีปัญญาจะเขาจะนิ่งๆ เขาจะอ่อนน้อมถ่อมตน ใ้ที่เอะอะมะเทิ่งนั้นนะ สมองกลวงทั้งนั้นนะ ไม่มีอะไรสิ่งใดในหัวใจ รู้จักใหม่ว่าพอกูซื้ออะไร ใ้ไฮ! มันไปใหญ่ นะ ใ้พวกนั้นสมองมันกลวงไป ถ้ามีสมอง เห็นไหม อ่อนน้อมถ่อมตน การอ่อนน้อมถ่อมตนมันเป็นมารยาท มันเป็นวัฒนธรรม มันเป็นที่ตั้งงามนะ เวลาทางตะวันตก ออก อ่อนน้อมถ่อมตน ทางตะวันตกเขาต้องแอคชั่นตลอด เขาต้องพยายามโปรโมทตัวเขาเองว่าเขามีปัญหา เขามีปัญหา ด้วยการแข่งขัน นั้นทางตะวันตก แล้วเราก็มองว่าโลกเจริญ โลกเจริญไป

เวลาหลวงตาท่านบอกไป “เจริญทางวัตถุ เจริญทางวัตถุ” มีพวกฝรั่งที่มาบวชในพระพุทธศาสนาเยอะแยะไปหมด เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยต่างๆ เขาอยู่ของเขามาแล้ว เขาอยู่ของเขา เขาประสบความสำเร็จในชีวิตของเขาแล้ว แต่เขาหาความสุขไม่ได้หรอก หาความสุขไม่ได้หรอก เวลาเราเผยแพร่ธรรม เผยแพร่ธรรม เขาชอบ ใ้ทำสมาธิ ทำสมาธิ ใครๆ ก็อยากจะทำสมาธิไป แต่! แต่ไม่ทำให้มันถูกต้องดีงามไป

พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนั้น พระพุทธเจ้าสอนถึงว่าทาน ศีล ภาวนา ในพวกของฆราวาส เรามีน้ำใจต่อกัน เรามีความเสียสละต่อกัน เรามีความไว้เนื้อเชื่อใจกัน มีความไว้เนื้อเชื่อใจกัน มีศีล ๕ ไป มีความสุจริตใจ คนเราไม่โกหกไม่ไปปดมดเท็จใจ มันไว้วางใจกันได้ไป

ไฉนที่พูดอะไรเชื่อใครไม่ได้เลย ชาวพุทธพูดแล้วเชื่อไม่ได้เลย ศีลมันอยู่ที่ไหน แต่ถ้ามันไว้เนื้อเชื่อใจกันได้ เห็นใหม่ มันทางตะวันออก เวลาทางตะวันออก เห็นใหม่ ครอบครัวยิ่งใหญ่ แต่เดิมเราชาวตะวันออกมีครอบครัวยิ่งใหญ่นะ ปู่ ย่า ตา ยายอยู่ในบ้านเดียวกัน แล้วพอศึกษาทางตะวันตกมากๆ เข้า ต้องเป็นสิทธิเสรีภาพ ต้องอยู่กันไป ลูกหลานเลยไม่มีใครดูแล

แต่เดิมนะ ปู่ ย่า ตา ยายเลี้ยงดูลูกหลาน ครอบครัวยิ่งใหญ่มันก็มีความร่มเย็นเป็นสุขใจ มันมีผู้คอยพุ่มพัก เวลาเด็กเล็กๆ อายุ ๓ ขวบ ได้กอดมันหรือยัง กลับบ้านได้กอดลูกหรือยัง เข้าบ้านได้มีความสามัคคีกันหรือยัง ถ้ามันดิงามาตั้งแต่ต้น อยากกลับบ้าน คิดถึงบ้าน เวลาคิดถึงบ้าน แต่เวลาถ้าครอบครัวมีความขัดแย้ง เวลากลับบ้านมันไม่ไปหรอก มันไปตากแอร์ ไม่อยากกลับบ้าน กลับไปแล้วมีแต่ความตึงเครียด ไร้สาระมาก

สิ่งที่เป็นจริง เป็นจริง ถ้าเป็นจริงมันเป็นการฝึกหัดมาทั้งสิ้น วัฒนธรรมประเพณีของมันดิงามอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าเราขวางทิ้งมันไปกันเอง เจริญ โลกก็เจริญ เจริญด้วยฟันด้วยไฟ เจริญด้วยการแข่งขัน เจริญด้วยการเหยียบย่ำทำลายกัน เจริญไป แต่ถ้าเราอ่อนน้อมถ่อมตนของเรา นะ ถ้าคนที่เขาเป็นธรรม เป็นธรรมนะ เขาเห็นคนเท่ากับคน คนเหมือนคน ถ้าคนเหมือนคน คนเท่ากับคน สิทธิเสรีภาพเหมือนกัน แต่ไฉนเรื่องความรู้สึกนึกคิด เรื่องสติปัญญานั้นอีกเรื่องหนึ่ง

เรื่องสติปัญญา เห็นใหม่ วาสนาของคนใด การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย เวลาทำมา ทำมามันสร้างบุญญาธิการมา พันธุกรรมของจิตมันได้ตัดแต่งของมันมา มันมีสติสัมปชัญญะของมันมา มันเป็นไปโดยธรรมชาติ เป็นโดยข้อเท็จจริงนั้น คนดีทำได้ง่าย ทำชั่วได้ยาก คนชั่วทำชั่วได้ง่าย ทำดีได้ยาก เวลาคนชั่วมันชั่วมาตั้งแต่เมื่อดินของมันใด เมื่อดินของมัน มันตัดแต่งของมันใด ตัดแต่งของมัน

ที่เรามาสร้างคุณงามความดีกันมา สร้างคุณงามความดีของเรา มา บอกว่าเราเป็นคนโง่ เราไม่ได้สิ่งใดเป็นเครื่องตอบแทนเลย ฉลาดไว้อย่า! ฉลาดมาพุ่มพักหัวใจไว้อย่า! ไฉนที่ฉลาดมันเที่ยวกว้านมาเป็นสมบัติของมัน นั่นนะไฉนโง่ มึงเอามาไว้มันเป็นทรัพย์สมบัติแล้ว มนุษย์เท่ากัน กินอยู่เหมือนกัน ปัจจัยเครื่องอาศัยเหมือนกัน แต่สะสมไว้ทำไม เหลือไว้ทับหัวใจมึงโง่ไหม

แต่เราสละออก เห็นใหม่ เรือนที่ไฟไหม้ ใครที่เอาทรัพย์สมบัติออกจากบ้านได้เท่าไร
เป็นทรัพย์สมบัติของเรา ใ้พวกที่ตระหนี่ถี่เหนียว ทรัพย์สมบัติมันสะสมไว้ เวลาเรือนมันไฟไหม้
จบเลย ใหม้อยู่คาเรือนนั้นนะ

ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เวลามันตายไปแล้ว แม้แต่เหรียญหย่อนไว้ในปาก มัน
ยังเอาไปไม่ได้เลย นี่เราฉลาดไว้! เราฉลาด ทำตอนนี้ ตอนนี้ เราขนออก ขนออก ขนออกด้วย
ไม่ใช่คนโกง ขนออกด้วยสติปัญญา ขนออกด้วยความรีบเร่ง ขนออกเพราะมันรู้ใจ มันทำแล้วมัน
ซาบซึ้งในธรรมไง ซาบซึ้งในบุญกุศลของตนไง

อนาถปิณฑิกเศรษฐี เห็นใหม่ ปู่พื้นเลย สร้างวัดเซตวันนั้นนะ สุดทำแล้วเวลากกรรมมัน
ให้ผลไง ทองสมัยโบราณเขาไม่มีธนาคาร เขาฝังดินไว้ ฝังดินไว้ นำท่วมมามันขัดหายหมดเลย
จากเศรษฐี เศรษฐี กลับไปกินข้าว ยากโบราณในสมัยอินเดียเขากินข้าวกับน้ำผักดอง นั้นนะ
ไม่มีจะกินนั้นนะ สุดทำแล้วพอมีคุณงามความดีเขาทนของเขาได้ มีคนมาเสียดมาสี มีคนมาตี
มาเตียนทั้งสี่ ทำดี ทำดี ทำดีได้อย่างไร ทำดีแล้วเป็นอย่างไร เขาเป็นพระโสดาบัน เขาไม่
สนใจเลย แม้แต่มีข้าวผักดองเรายังถวายทาน จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าห้าม สุดทำ
แล้วเวลาวาสนามันกลับมา กลับพื้นพุ่มามาเป็นเศรษฐีเหมือนเดิม

คนเรานะ ชีวิตมันแตกต่างกันไป ถ้ามันทำด้วยความฉลาด เราไม่ได้ทำด้วยคนโกงไง คน
โกง เห็นใหม่ คูสิที่ไปเล่นการพนัน ที่ไปซื้อยาเสพติด เอาเงินทำลายตัวเองทั้งสิ้น ว่าเป็นความสุข
เป็นการเสี่ยงโชค เสี่ยงโชค อบายมุขมันจะเสี่ยงโชคตรงไหน แต่เราให้ เห็นใหม่ คนทุกข์คนจน
คนเข็ญใจ เรายื่นให้ คนที่ขาดแคลนเราดูแลเขา

เวลาทำบุญ ทำบุญกับพระ ภิกษุเห็นภัยในวัฏสงสาร พระไม่ทำหน้าที่การงานเหมือน
ฆราวาสเขา พระจะทำเหมือนฆราวาสไม่ได้ พระไม่มีธุรกิจ ไม่มีการค้า ไม่มีใดๆ ทั้งสิ้น เลี้ยง
ชีพด้วยปลีแข้ง เวลาใส่บาตรไป ใส่บาตรชีวิตทั้งนั้นนะ ตักข้าวทัพพีหนึ่ง พระได้ฉันพระก็เลี้ยง
ชีพต่อไป สิ่งที่เราปัจจัย ๔ นี่คือชีวิต ชีวิตของผู้ที่อนาคาริกไม่มีบ้านไม่มีเรือน ไม่มีต่างๆ ทั้งสิ้น
เพราะสละมาแล้ว ถ้าเป็นพระที่ดั่งามนะ

แต่! แต่สังคมทุกสังคมมีทั้งคนดีและคนชั่ว เราเห็นแต่ภาพที่ลบ ภาพที่ชั่วร้ายฝังใจนัก
ภาพที่ดั่งามเราเห็นได้ยาก สังคมทุกสังคมมีทั้งคนดีและคนชั่ว ไม่มีสังคมจะมีดีไปทั้งหมด และ

มีชั่วไปทั้งหมด ฉะนั้น มันต้องมีสติปัญญาไง เวลาผู้ให้ให้ด้วยสติปัญญาไง ผู้ให้ให้ด้วยความฉลาดไง แล้วผู้ให้ให้ด้วยความฉลาด

เรามีสติปัญญาของเรา เราไม่ใช่ว่า โอ้ย! เทให้ ใครไปเท เงินทองหามาเนียของเรา น้ำพิกน้ำแรงของเรา ใครจะไปเท ไม่มีเทหรอก แต่ใคร่ครวญด้วยสติปัญญาแล้ว สิ่งที่เป็นประโยชน์กับเรา เก็บไว้กับเรา สิ่งที่เราหามาของมีค่าทั้งสิ้น ฟังดินไว้ ฟังดินไว้ ฟังดินไว้ ฟังดินไว้ ฟังในหัวใจนั้นไว้ หัวใจนั้นได้ทำสิ่งใดแล้วฟังไว้ เวลาตายไปแล้วเกิดเป็นทิพย์สมบัติ ทิพย์สมบัติ ทิพย์สมบัติมันเกิดที่ไหน ทิพย์สมบัติมันเกิดจากการเสียสละที่มันฟังไว้ที่ใจนั้น

นี่ไงฟังที่ใจ **อวิชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญาณํ วิญญาณปฏิสนฺธิจิต** ไม่ใช่วิญญาณที่รับรู้แบบนี้ วิญญาณที่รับรู้แบบนี้มันเป็นวิญญาณสถานะของภพชาติ ภพชาติที่เป็นมนุษย์ มนุษย์มีศักยภาพอย่างนี้ ก็รับรู้ได้แบบนี้ วิญญาณคือการรับรู้ แต่วิญญาณที่ปฏิสนธิ มันจิตเดิมแท้ที่ละเอียดลึกซึ้งอันนั้น ถ้ามันฟังไป ฟังไป อันนี้มันเป็นอำนาจวาสนาบารมี ใจ

ดูสิดูเจ้าชายสิทธัตถะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ใครจะชักนำไปทางไหน ก็ไม่เอา เวลาออกประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม อุทกดาบส อาฬารดาบส ได้ฌานสมาบัติเหมือนเรา เป็นอาจารย์ได้เหมือนเรา อาจารย์ยกย่องสรรเสริญขนาดไหน ให้จมอยู่กับวัฏฏะ พระพุทธเจ้าไม่เอา ไม่เอา ของเรานี้ไม่ต้องใครยกย่องหรือ พยายามจะปีน พยายามจะเหยียบบ่าขึ้นไป ต่างหาก นี่อาจารย์ขนาดหนุนขึ้นไป ไม่เอา ไม่เอา เพราะมันไม่จริง

สุดท้ายแล้วเวลามาประพฤติปฏิบัติเอง เห็นไหม ด้วยอำนาจวาสนาที่ฟังดินไว้ ฟังดินไว้ ใจ บุญเพียรวิธานุสติญาณ จตุปปาตญาณ อาสวักขยญาณ ทำลายอวิชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตตนคร เวลาพูด แหม! กายตนคร จิตตนคร ใ้ฉนี้นิทาน นิทานธรรมะไง มันก็เป็นนิยายตำราเพื่อฝึกเด็ก เด็กเล็กศึกษามันก็เป็นประโยชน์นะ แต่ศึกษานั้นนะเราก็เป็นภาพจำเฉยๆ แต่มันยังไม่เป็นความจริง ถ้าเป็นความจริง เห็นไหม ต้องบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ต้องมีอำนาจวาสนาขึ้นมามันจะย้อนกลับมาได้

ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่ย้อนกลับไปสู่จิต ทำลายอวิชาบนหัวใจดวงนั้น ทำลายภวสวะ ทำลายภพ ทำลายชาติ ภพชาติสิ้นไป ไม่มีร่องรอยให้อวิชาได้ใช้

ประโยชน์อีกแล้ว อวิชชาอยู่บนหัวใจของสัตว์โลก เรามีสติปัญญาทำลายมันจนสิ้นไป
แล้ว ไม่มีที่อยู่ เรือนไม่มีที่อยู่ ความโลภ ความโกรธ ความหลงเป็นเรือน ๓ หลัง มี
เรือนยอดคืออวิชชา เราได้หักมันลงแล้ว ไม่มีภวาสวะ ไม่มีภพ ไม่มีชาติ ไม่มีสถานที่อยู่
ของพญามาร ทำลายมันทั้งสิ้น ทำลายด้วยหัวใจของเรา

ความที่มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ บุญหนักศักดิ์ใหญ่มันอยู่ที่นี้ อยู่ที่เอาชนะตนเอง
ไม่ใช่ชนะใคร ไม่แข่งขัน แข่งดีแข่งชั่วกับใครทั้งสิ้น มีธรรมกับกิเลสแข่งกันในหัวใจของเรา
ในทางจกกรม ในการนั่งสมาธิภาวนา แข่งขันบนภาวสะ บนภพ บนหัวใจนี้ นี่คือการแข่งขันของ
ผู้ที่มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ เห็นไหม

ไม่ใช่ฝึกมาเพื่อทำลายใคร ทำร้ายใคร ต้องการให้คนยอมรับ ต้องการให้คนเชื่อถือ เอ็ง
ไปต้องการใคร แล้วตัวเองไม่เอาใช่ไหม หัวใจไม่รู้จักใช่ไหม การภาวนาไม่เป็นใช่ไหม

ถ้ามันแล้ว เห็นไหม จบสิ้น หลวงตาท่านสอนไง ไม่ติดเรา ก็ไม่ติดคนอื่นทั้งสิ้น
มันต้องช่วยเหลือตัวเองก่อน ถ้าช่วยเหลือตัวเองได้แล้ว มันถึงจะช่วยเหลือผู้อื่นได้
ต่อๆ ไป ตัวเองยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แล้วจะไปช่วยใคร เอวัง